

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 23. rožnika 1882.

List 25.

Vabilo k častni straži božjega Serca.

Keršanske duše pritecite,
Nebeški Kralj sam vabi vas;
Se v službo njemu posvetite,
O slušajte ta mili glas!
Nikar serc ne zaterdite,
Ko Božji klic zaslišite;
Prijatljí božjega Serca,
O pridite preslavljat Ga!

Krog svojega Serca napravil
Z dvanajstih zvezd je krono si,
Si častno stražo je postavil,
Sprejeti v njo on nas želi.
Nikar serc ne zaterdite,
Ko Božji klic zaslišite;
Prijatljí božjega Serca,
Pristóp'te povelícat Ga.

Slušajte, kako vas miluje
Ljubeče Serce Jezusa,
Kako se bridko pritožuje
Čez mlačnost zdanjega svetá.
Nikar serc ne zaterdite,
Ko Božji klic zaslišite;
Prijatljí božjega Serca,
O pridite tolažit Ga!

Ljubezen mojo povračuje
Hudoben svet s sovraštvom mi,
Me nehvaležno zaničuje,
Pozabi me in zapusti!
Nikar serc ne zaterdite,
Ko Božji klic zaslišite;
Prijatljí božjega Serca,
O pridite, hvalite Ga!

Gorim, da k meni vsi družili
Se v Zakramentu bi ljudje,
Da moje Serce bi ljubili,
Ki ljubi jih brez mere vse.
Nikar serc ne zaterdite,
Ko Božji klic zaslišite;

Prijatljí božjega Serca,
O pridite, ljubite Ga!

Kdo bránil bi se pristopiti
Častit in ljubít Serce to,
Ki hotlo ranjeno je biti,
Da v njem rešenje najdemo.
Nikar serc ne zaterdite,
Ko Božji klic zaslišite;
Prijatljí božjega Serca,
O pridite, častite Ga!

Nikar se nič več ne mudite,
Vsak pride naj, ki ljubít zna,
Vsi v častno stražo se vverstite,
Obdajajte vsi Jezusa.
Nikar serc ne zaterdite,
Ko Božji klic zaslišite;
Prijatljí božjega Serca,
O pridite, molite Ga!

S. Fr. Grizoldova.

Velika čast človeškega telesa.

(O prilíki prenesenja sv. Deodata.)

(Konec.)

3. Pa ne le samo pri sv. obhajilu, ampak tudi pri vsih družih ss. zakramentih se razun duše tudi naše telo posvečuje ter postane v pravem pomenu tempelj sv. Duha, kateri nam vse gnade, kar jih je Jezus na križu zaslužil, ravno v ss. zakramentih dodeluje. In ker so ss. zakramenti vidna znamenja, je že s tem rečeno, da jih je tudi naše telo kolikor toliko deležno. Pri sv. kerstu je z nevidno gnado očiščena otrokova duša, ali posvečeno je tudi mlado telo; pri sv. birmi je vterjeno dušno življenje, a tudi telesu je vtisnjen pečat zveličanja, da more zvesto in stanovitno stati pod zastavo Jezusovo, da more notranje dušno življenje tudi na zunanje brez straha pred svetom kazati, ali kakor na kratko pravi cerkvena beseda: po veri živeti, sv. vero očitno pričati in če treba celó umreti zanjo; v sv. poslednjem olji je umirajoče telo zadnjikrat posvečeno, da bo v blagoslovljeni zemlji mirno pričakovalo prihodnjega vstajenja.

In ravno s prihodnjim vstajenjem na sodnji dan bo dosegla verhunec čast in plemenitost našega telesa, ker bo telo pravičnega Jezusovemu telesu podobno. To bo tisti dan, o katerem pravi Jezus, da bodo vsi, ki so v grobéh, slišali glas Sinu Božjega, in kateri so dobro delali, pojdejo k vstajenju življenja, kateri pa hudo, k vstajenju obsojenja (Jan. 5. 28. 29). In sv. Pavel uči, da tisti dan bo Jezus Kristus spremenil naše revno telo, ker ga bo vpodobil svojemu častitljivemu telesu (Fil. 3. 21). Potlej se bodo telesa svetnikov v kraljestvu Božjem svetila veličastniše, kakor sonce; s večno srečo bodo napajana, s nevenljivo lepoto in častjo bodo vendar, kakoršne ni videlo človeško oko, in z veseljem navdajana, kakor ga še ni občutilo na zemlji nobeno človeško serce.

Če vse te rešnice gledé našega telesa prevdarimo — in ravno danes na praznik presv. Trojice, je naj lepša prilika jih premišljevat — tedaj se ne bomo čudili, da so vsi goreči kristjani ves čas tako skerbni bili za čast svojega telesa, da so ga s postom, treznostjo, z zatajevanjem in pokorjenjem vsikdar ohranili v čistosti in svetosti; ne bomo se čudili, da je Bog nad svetniškimi trupli čudeže delal v življenji, v smerti in po smerti — da mnogih ni mogla umoriti ognjena moč, ne mečeva ostrost, ne razdraženost divjih zverí, da je ob smertni uri svetniško truplo večkrat razširjalo neizrečeno prijetno dišavo, da je večkrat Bog čudežno skerbni za častni pogreb, da je celó angelje poslal, kakor pri sv. Katarini, katero so angelji nesli na Sinajsko goro pokopat; da je po svetih truplih brez števila milosti delil nesrečnemu ljudstvu, in kar se mi še naj večí čudež zdi — da premnoga svetniška trupla niso strohnela celoma ali deloma; ne bomo se čudili, da so vsikdar vneti pravoverni kristjani v toliki časti imeli svetniška trupla, da so jih s toliko pogumnostjo pred sovražniki branili, s toliko vno častili, s toliko slavo jih prenašali itd. Izgledov vam danes ne bom pravil, ker vsakemu količ kaj podučenemu kristjanu jih je na stotine znano iz življenja svetnikov. Le na svetnika, kteremu posebej veljá današnja svečanost, bi rad še enkrat obrnil vaše misli, kajti takim truplom, kakor je truplo sv. Deodata, veljá tolika čast, kakor sem jo vam razložil.

Naš svetnik, sv. Deodat, je živel pred 16 sto leti, v tistih hudih časih, ko so kristjane grozovito preganjali, neusmiljeno terpinčili in v neslišanih mukah morili. Nikomur se ni prizanašalo, kdor je spoznal, da je kristjan: iz vsih stanov, vsakoršne starosti, močni in slabotni, učeni in nevedni, imenitni in priprosti, so trumoma hiteli v smert za Jezusa. Sv. Alfons Ligvorij pravi, da jih je bilo 11 milijonov mučenih v prvih 300 letih kerščanstva. In eden izmed teh 11 milijonov blaženih je tudi sv. Deodat. Še mlad je serčno dal svoje življenje za Jezusa v Rimu in bil je pokopan v podzemeljsko kerščansko pokopališče, imenovano katakombe.

Tam je počival do l. 1737. Pred 145 leti pa so bili provincijal P. Sigismund Škerpin tako srečni, da so ga iz Rima v dar prejeli za tukajšnji frančiškanski samostan, ki je bil takrat še unkraj Ljubljane, kjer so zdaj latinske šole, ter je imel tudi svojo cerkev Marijnega oznanjenja.

Z veliko častjo so ga iz Rima nesli do morja, po morji pa ga peljali v Terst. Tam so ga štirje plemeniti duhovni z barke častitljivo nesli v neko hišo, kamor so ga od vseh strani hiteli ljudje z ginljivo vno počastit. Pa kmali ga spet vzdignejo ter nesejo čez Kras do Verhničke; od tod pa ga po Ljubljani pripeljejo prav pred samostan frančiškanski. Z navdušenim veseljem so tedanji Ljubljančani hiteli skupaj in radostno klicali: „Svetnika peljejo!“ Kake 3 1/2 leta je bil v stolni cerkvi,

potlej pa nekaj let v tamošnji frančiškanski cerkvi. Čez 3 leta pa bo že 100 let, kar so se č. patri frančiškani le-sem preselili in tudi seboj vzeli sv. Deodata, ki je bil, kakor veste, v oltarji sv. Križa do sedanjih dni.

Pred par leti pa je bila tukajšnja cerkev sedanjemu preč. patru gvardijanu v oskerbljevanje izročena. Vsi vneti za lepoto hiše Božje jeli so jo vsestransko prenavljati in okusno lepšati. V svoji rahločutnosti pa so kmali spoznali, da ta cerkev nima nobenega tako dragega zaklada in neprecenljivega bisera, kakor je truplo sv. Deodata. Tudi okrog teh ostankov so hoteli prostor zlepšati. Dobro vedé, da za svetnika je le naj lepše dosti lepo, so hoteli prav kaj krasnega napraviti in so v ta namen vse truplo v Rim poslali. Veliko truda in skerbí so imeli; to sami naj bolje vedó. Ali trud je pa tudi tako lepo poplačan, da bodo danes lahko z veseljem sercem z nami peli „Te-Deum“. Okoli kosti, ktere so še vse, kar se je celó v Rimu kaj nenavadnega zdelo, je narejeno tako lepo telo, tako vzvišen, prekrasen obraz, tako dragocena obleka, da se kaj lepšega menda ne more misliti. Ko je bil iz Rima pripeljan, smo kar ostermeli, kateri smo ga prvi zagledali, in tako je ta lepota nam pretresla serca, da se solz ni bilo mogoče zderžati. To vem, da tudi vam se bo serce topilo, ko ga boste od blizo ogledovali.

Omeniti moram še posebej, kako je sv. Cerkev silno skerbna pri prenašanji svetinj. Ko so svetnika iz katakomb vzdignili, je bilo pred papežem spričano, da je res mučniško truplo in skerbno zavarovano, s papeževim pečatom zapečaten se je sem poslalo, tukaj od škofijstva poterjeno, da je res tako došlo. Drugič v Rim poslano je bilo tam za pravo spoznano in ves čas med delom moral je za to odločen duhoven zraven biti; pred pošiljanjem je bilo zopet skerbno zapečaten in tukaj so škofov kancelar pečate pogledali in poterdili tudi danes je s škofovim pečatom zapečaten prelepi hramček, v katerem bo dalje počival.

Sv. Cerkev pa zato tako skerbno ravná, da smo za gotovo prepričani, da imamo res svetnika pred seboj. Kadar bomo tú pred oltarjem klečali, lahko bomo pobožno premišljali: Tukaj so ostanki tistih rok, ki so se nekda v toliki pobožnosti k molitvi povzdigale; tukaj so ostanki tistih nog, ki so bile tako urne za službo božjo, tistih kolen, ki so se tolikrat vpogibale pred živim Bogom; tukaj je tista glava, ki je bila polna svetih vzvišenih misli; tukaj v posodici je še nekaj tiste kervi, ki se je nekda pretakala v njegovih mladeniških žilah in v njegovem junaškem sercu; tukaj so še prav njegovi lastni zobje iz tistih ust, iz kterih se je nekda slišala neustrašena beseda: „Jaz sem kristjan in rad umerjem za Jezusa!“

H koncu naj vam še ponovim nauk današnje pridige v kratkem z besedami, s kterimi ga je nekda učil sv. Pavel: „Ali ne veste, da so vaša telesa udje Kristusovi? Ali ne veste, da ste tempelj Božji, in da Duh Božji v vas prebiva? ne veste, da so vaši udje tempelj sv. Duha? kajti za drago ceno ste odkupljeni. Poveljajte in nosite Boga v svojem telesu! Če pa kdo tempelj Božji oskruni, ga bo Bog pokončal; kajti tempelj Božji je svet in to ste vi.“ (I. Ker. 3. 16. 17 itd.) — Za telo svetnika, ki je pred nami, vemo, da bo enkrat poveljčano — stalo na desnici! O skerbimo, da bo tako tudi naše. Te le oči, ki jih zdaj imamo, so namenjene gledati nebeško veličastvo; te-le ušesa, ki jih imamo zdaj so namenjene poslušati nebeško veselje; naš jezik je namenjen večno Boga hvaliti; naše roke, da bi jih večno povzdigovali v slavo Božjo: O imejmo vedno v časti in svetosti svoje ude!

Sv. mučenec nas uči pa tudi kerščanske gorečnosti. Naj nevarniši greh sedanjega časa je mlačnost,

merzlot, ledénost in lenoba za Božjo reč. O da bi prenovljenje svetnikovih ostankov tudi v našem sercu prenovilo in na novo zanetilo ogenj svete gorečnosti. Mnogi se sicer tudi med sedanjimi kristjani veliko pehajo in trudijo, zelo veliko delajo: pa le za čast, premoženje, lastno in tuje časno blagostanje. In to imenujejo svojo sveto nalogo, svojo sveto dolžnost. Oh, preljubi! le ena je naloga, ki se smé v resnici sveta imenovati, le ena je dolžnost, ki se smé sveta zvati, tista, ki nam jo je Jezus Kristus naložil: „Iščite najpoprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo vam bo priverženo.“ Naj se imenuje kakor koli tiste velike stopinje, ki so zraven pota, ki pelje v nebena, za večnost ne pomagajo nič. Reši svojo dušo in ž njo bo rešeno tudi telo za večne čase! —č.

Ovčica.

(Pis. M. Skalovič.)

(Dalje.)

24. Ovčica je eminentno društvena žival. Kadar gre složno skupaj, ter polagano stopa naprej cela čeda ovac za kakim pogumnim janjem ali kako zvonáto rožko, je to ginljiv prizor. Nekatere nosijo zvonec, in ako se glasovi zvončičev harmonično (soglasno) vjemajo, je tako zvonjenje v mali meri kakor slovesno priterkavanje in vabljenje k službi božji. Do solz me je včasiganilo, ko so ovčice v večernem mraku mej milim zvončljanjem kakor v procesiji domú prihajale. Prelepa podoba društvenega življenja kerščanskih ovčic. Kaj je lepšega, kakor v miru, ljubezni, zložnosti v društvu človeškem živeti? „Kako dobro in prijetno, kadar bratje prebivajo skup (v ljubezni).“ (Ps. 132, 1.) — Kako ginljiva je molitev Kristusova pri zadnji večerji: „Ne prosim te (Oče) pa samo za té (aposteljne), nego tudi za (vse) tiste, ki bodo po njih besedi verovali v mé; da bodo vsi eno; kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nas eno: da bo svet veroval, da si me ti poslal.“ (Jan. 17, 20. 21.) Takšno društvo hoče torej imeti naš Zveličar, ki naj bode osnovano na podlagi serčne medsebojne ljubezni, kakoršna je ljubezen nedosegljiva med Očetom in Sinom. Glavni smér kerščanske države bi moral biti vedno veči razvoj in oživetarjenje te sijajne od Kristusa podane idéje; „toda poskusi državnega današnjega liberalizma zavirajo ta razvoj države na verski, na kerščanski podlagi, in zato jih smemo pač po pravici nazivati prave sovražnike opravičeni svojih, pravi humaniteti in mogoči sreči vseh ljudstev.“ („Človek in država“ v Letopisu Mat. 1873. p. 71.)

V edini družbi je moč. Kdo tega ne vé? A ravno zato je sedanjih liberalcev prizadevanje to, da bi kerščansko-društveno moč razdjali. Seme razpertije je zasejal Lutrov lažnjivi nauk, da je vsak sam za-se sodnik v verskih stvaréh. Od tod se je izcimala nemška sebična filozofija („jaz-filozofija“), ki terdi, da je človek sam nekaj bog. — Ovca neče bit nobeden, vsi bi radi bili le pastirji. Odtod nezadovoljnost z obstoječim redom, ktera čem dalje veči prihaja, kajti jabelko spoznanja se ponuja po vseh brezštevilnih učilnicah, pa kdor ga vgrizne, kmalo spozná, da je gol in nag.

V lepo vravnani kerščanski družbi, kjer so predstojniki kot modri dobri pastirji in podložni pokorne ovčice, cvete sreča in blagor. Kdor se odcepi od Cerkve, od Kristusove čede, postane „zgubljena ovca“.

Društveno življenje v katoliški Cerkvi je najbolj očitno. Vsi verniki ene duhovnije (odštevši od padne kozle in jarce) so ovčice in jagnjeta, ki imajo svojega

dušnega pastirja. Več duhovnij skup ima v škofu nadpastirja, in vsi skup imajo v Rimu vikšega pastirja nad seboj, kteremu je bilo naročeno v osebi Petra: „Pasi moje ovce, pasi moje jagnjeta“. Ravno zato, ker je hudobni duh nasprotnik vsemu lepemu redu in slogi v društvnem življenji, si je vedno prizadeval, ter nikoli ne jenja razpora sejati, n. pr. v družbenih shodih itd., ločiti ljudi od cerkve, od skupne molitve, od procesij odvracati (kajti o taci slovesnostih naj rajši napravljajo svoje neslane veselice). Ravna se natanko po izreku: „Divide et impera“! (Razdeli ter gospoduj!) Razdeli, kar je skupnega, raztergaj vezi prijateljstva, — udari pastirja in razkropile, pogubile se bodo ovce, da jih volk ložej pokolje. Razdeli doseadanje skupno premoženje sosesk, da opešajo in oslabé, da ne redé škodljivih ovac, češ, te preveč opominjajo na zastarele nauke. Še ena daljna korist utegne nastopiti za liberalce. Ko ne bode ovac, bodo ljudje zaradi pomanjkanja po zimi tople obleke tudi cerkev in službo božjo bolj pogosto opuščali, — kar se marsikje že res godi.

(Dalje nasl.)

Sv. Detinstvo.

Misijonske naznanila.

II.

Iz kraja Čeli v Kini naznanuje čast. gosp. lazarist Leakure, da o veliki lakoti 1878 je rešil in kerstil neštevilne poganske otročiče. Izmed več kot 2000 otrók, ki so jih v nekem času sprejeli, jih je pa le 160 ostalo živih; pozneje jih je pristopilo toliko, da imajo zdaj 300 gojencev. O tem času hude lakote so pogani še le prišli sv. Detinstvo prav spoznavati in spoštovati; njihov začudovanje je rastlo dan na dan. Le redkokrat se še nameri, da v tem kraju kacega otročiča veržejo volkom ali psom požreti. Neka pobožna devica v tistem okraju je vsako leto rešila in kerstila 1000 do 1200 otrok. Bog je njeno opravilo blagoslovil s tem, da je veliko ljudi srečno ozdravila, in pridobila si je toliko zaupanje, da so ji ljudje od vsih strani otroke skup nosili. Tudi imeniten mandarin je svojega hudo bolnega otroka k nji poslal, in posrečilo se ji je ga kerstiti.

Apostolski vikar P. Puginier pa iz večernega Tong-Kinga 11. 1880 in 1881 naznanja prav veselih sporočil. Pravi, da ravno v naj hujši suši in lakoti je bilo največ otročičev za nebena pridobljenih. Kako veselo znamenje je to, da Bog vse človeške nadloge in nesreče vé vselej ljudem v dobro obrniti! Štiri ubožnice imajo in same v eno so počéz sprejemali skoz 6 mesecev po 8 otročičev vsak dan, to je, po 240 na mesec, in ko bi bili imeli pomočkov, doseglo bi bilo število po 20 na dan.

Pa ne le mali, tudi odraseni se pridobivajo za nebena. V kraju Laos-u so spreobračanja vedno bolj pogoste. L. 1878 so začeli in l. 1880 so imeli že 200 taci, ki so se podučevali za sv. kerst. Kmalu potem je bilo 1000 novokeršenih in veliko novakov. V vsem je bilo v tistih okrajih po djanjih sv. Detinstva rešenih: 78.544 v smertni nevarnosti keršenih; 208 jih je izročenih v oskerb materam; 3273 otrók je bilo sprejetih v ubožnice. Kako veseli so lahko mali in odraseni udje sv. Detinstva, da se z njih molitvijo in z njih soldki toliko duš otmé in reši.

Naslednja dogodka je prav mična. Pri modrem keršanskem zdravniku se je neki pogan učil zdravilstva; zdravnik pa mu je ob enem tudi marsikteri uk sv. vere v glavo in v serce vtisnil, naučil ga je celó, kako zamore umirajoče otroke kerševati, ako ni moč dobiti kacega kristjana. S tem pa se je poganski učenec tudi

prav pridno pečal; noben vihar, noben trud ga ni mogel odverniti ne po dnevi in ne po noči, ako je bilo treba umirajočim pomagati. Dvajset lét je tako delal in dokaj otrok je poslal v sveti raj, če tudi je bil sam še pogan; tudi v njegovi vasi še ni bilo nobene keršanske družine. Neizrečene težave bi bil imel premagati, da bi se bil imel sam spreobrniti; vendar plačila za tako lepo svoje delo ni smel zgubiti. Po Božji previdnosti je hudo zbolel, in takrat je poklical svojega nekdanjega učenika, da se hoče tudi on dati kerstiti. Podučeval ga je toraj eden katehistov in mu napovedal, da se mora od zdaj zana-prej odpovedati vsim djanjem hudobnega duha. Mož pokliče svojo ženo in otroke in jim pové, kaj da je odmenil. Pa kakošen šum je vstal! Vsa družina je bila nasproti; toda mož je ostal stanovit; tudi jim je po svoji očetovski oblasti prepovedal, da po njegovi smerti ne smejo nič storiti, kar bi keršansko vero žalilo ali ji škodovalo. Bil je keršen, birman in obhajan in vse to je prejel z neizrečeno bogoljubnostjo, poslednjič je prejel tudi sveto poslednje olje. Svojim pa je zaterjeval: „Keršanska vera je edino-prava, in opominjam vas, sprejmite jo...“ Po takih naukah je srečno umrl.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. „Glasi katoliške družbe“ so ravnokar na svitlo prišli, to je, XVI. zvezek za l. 1882. Sicer je le en zvezek, pa večji, ki na 160 straneh obsega več tvarine kakor vsi štirje zvezki druge leta. Po vsebini je prav času priméren in znamenit. Pervi sostavek govori o Jezusovem Sercu, kakaj in kako ga častimo. Gotovo vzvišen, zlasti naši dobi priméren predmet, ker se je ta pobožnost dan danes po vsem svetu razširila in močno vkoreninila, da se smé imenovati pravi barometer pobožnega duha med vernimi. Zato tudi katoliška družba po svojem namenu ni mogla prezirati tako važne tvarine. — V drugem sostavku mično popisuje mlad romar lansko popotovanje Slovanov v Rim, in v spomin kliče tadanjo slovesnost v čast ss. Cirila in Metoda — ravno zdaj k bližnji obletnici. — Tretji daljši spis podaja marsikaj Slovencu, katoličanu v premislek ter popisuje sedanji verski in politični stan, njegovo senčno in solnčno stran, daje svete in tudi upanje za boljši bodočnost, ako se vнемamo, ne le za narodno, temuč še vse bolj za versko cerkveno stvar. — Četerti sostavek popisuje občni zbor katoliške družbe in pristavlja nekatere opazke in želje v prid družbe in Slovencev sploh. Mična pesmica lepo končá omenjeni zvezek. Mislimo, da bo vstrezal družbenim udom, želimo pa, da bi tudi neudje pridno in hitro segli po njem, ker število iztisov ni ravno veliko. Edine želje družbinega odbora pa so: tudi s tem zvezkom pospešiti družbine blage namene in obilno koristiti vernim Slovencem. V to pomozi Bog! (Cena bude blezo 40 kr.)

Iz Ljubljane. (Zahvala in poročilce iz Bosne.) Prednica usmiljenk v Banjaluki, č. S. Gregorija Ješe, je želela nekoliko podobic za uboge bosanske otročiče. Nabrale so jih blage roke do tri tisoč. Zahvaljuje se zanje prav lepo in piše v bosanski besedi tako le:

„Neka (naj) Vam dragi Bog naplati stostruko svako djelo za našu bosansku dječicu učinjeno! O da Vam je bilo viditi, kako smo se radovali, kad smo slike ugledale još i mi kao velika djeca, kako će se istom rado-vati mala, kad dobe koju od istih.

Mi šmarnicah v crkvi nismo imali, ali smo napravile u školi liepi oltar Majke Božje, pa smo svaki dan poslě škole u četiri sata (uri) s dječicom molili i pjevali

koju pjesmicu na čast Majci Božjoj. Na Tjelovo (sv. R. Telesa dan) imali smo jako liepo prošeciju s voj-ničkom glasbom, sve je bilo v naj liepšem redu i sve-čanosti.

U sredini drugoga mjeseca, to jest srpnja, imat ćemo izpite; ako Vaše prije svršite, izvolite doći naše prisustovati, da čujete, koliko naši jančiki znadu.

Molim (prosim) izručite srdačnu moju zahvalu vi-sokorodnoj gospođi grofici A., kao što i blagorodnim gospicam: B., H., M., S, Š. T. i svim drugim blagim dušicam, koje su što darovale. Neka im svim stostruko naplati mili Spasitelj (Odrešenik), koji je prijatelj ma-lenih i koji će svako dobro djelo, naj manjem svomu bratu učinjeno, tako primiti i naplatiti, kao što da je njemu činjeno.“

M. L.

Iz Železnikov, 16. rožn. (Svarilo.) Čast. g. župnik nam piše: „Ni davno tega, kar je „Danica“ duhovne opozorila na nekega agenta, ki neke bukvice sv. pisma ljudem prav po nizki ceni vsiljuje. Prišel je ta človek 15. t. m. tudi v Železnike in kakor se je bahal, „sehr gute Geschäfte gemacht“, zato je hitro drugi dan večji kramo takih biblij zopet v Železnike pritresel... Človeče je prederzno, ljudem oznanuje, da duhovšina hoče ljudi le v nevednosti ohraniti (ko namreč prepoveduje lute-ranske biblije brati), biblijska družba pa da si vse pri-zadeva ljudstvu pravo luč prižgati...*) Bo ravno prav, ker duhovnov je vedno manj in kakor se kaže, bodo fare kmalo brez duhovnih pomočnikov, bodo pa take bukvice o nedeljah in praznikih prebiral in kmalo bo ljudstvo razsvitljeno „nach eigener freien Forschung der Bibel.“ —

Tako pravi sporočilo in vidi se, da luteranarji so si prav jezičnega tiča izvolili, da Slovence bega in moti. „Danica“ je to reč že večkrat in zadosti pojasnila, čast. gg. duhovni vedó, kaj jim je storiti. Pišmo smo izročili visokočast. knezoškofijstvu.

Vr.

Na Sveti gori pri Vačah so gg. Ig. Zupan in sinova iz Kroke postavili nove orglje, katerim ondotna čast. župnija vsled odobrenja g. A. Foersterja pohvalno spri-čevanje daje. Orglje imajo 13 spremenov, dva manovala in pedal. Manuvalni obseg od c—f 54 tonov, pedalni od c—d 27 tonov. Glas polnih orgelj je po spričevalu veličasten in mogočen, prijetna in močna intonacija daje orgljam jako prijeten in čist glas... Posamezni spremení dobro služijo predpisanemu značaju. Zunanja oblika je vkusna, mehanika je vsa z železa (lakirana), vse se pre-miče in verti na medi (mesingu). Igralnik je vkusno izdelan, organistu služi vse jako priročno, odpiranje spremenov se verši začudno gladko in lahko, igra na obeh manuvalih, kakor na pedal, zeló pripravna in lahka. Delo gg. Zupane priporoča in kaže, da pridno napredujejo.

V Sarajevu smo šmarnice in praznik sv. Rešnjega Telesa prav lepo opravili. Bog daj, da bi vse to pripo-moglo kerščansko življenje poživiti in vterditi. — Na-selile so se sedaj v Sarajevu Sestre od družbe hčérá Božje ljubezni. Dobrotniki so dali toliko denarja, da je za vstav njihov kupljeno dobro zemljišče. Že se je pri-čelo zidati in po premaganih nekih zatrekah ter težavah se s-daj zidovi dosti urno dvigajo na kviško. Prav za prav bota dva vstava, ker se tako sedanjim okolnostim bolje prilega. Pervi se bo imenoval: vstav sv. Jožefa; v njem bodo šole primerjene za otroke boljih

*) Škoda, da ljudem v pojasnilo ne ponuja še podob in življenjopisa „deviškega“ para Lutra in Katerce ter njihovega svetoskrunstva: to še le bi „mračnim“ Slovencem prav svitlo luč prižgalo!

Vred.

rodovin, in to za učenke notranje in vnanje, pa tudi vedrilišče za male otročiče. V tem vstavu se bo plačevalo, zato se pa tudi zanj, to je, za vzdrževanje, ne bo pobirala miloščina. Pobirala se bo pa za drugi vstav imenovan: „Marijin vstav“. Namen tega vidite iz priloženega lističa. (Gl. na koncu tega spisa. Vr.) Dobro vem, da Slovenci na vse kraje vbogaime dajete — a ravno to me oserčuje, da se i jaz do Vas obernem in prosim za bosanske reveže.

Imam pa še eno prošnjo. Morebiti bi ktera slovenskih deklet hotela stopiti v to družbo in tako svoje življenje za bosanski misijon posvetiti. Najbolj bi želeli dobrih sestrá dobiti iz hervaške, ali iz slovenske zemlje, in to posebno zavoljo jezika. Pogoje, ktere se za sprejem zahtevajo, hočem poslati, berž ko jih dobimo iz Dunaja, kamor smo jih poslali, da se v slovenskem in hervaškem jeziku ponatisnejo. Škoda, da so pogoje take, da morejo pristopiti le hčeri boljih rodovin. A ni drugač mogoče. Kolikor sem do sedaj mogel spoznati omenjene sestre, moram reči, da so res dobrega duha; pa jih tudi Gospod Bog očitno blagoslavlja, da se njih naprave berzo širijo. To družbo prav posebno priporočam. Še to pridenem, da bodo vse, ktere bi se oglasile, prvo leto poskušnje tukaj v Sarajevu preživele, drugo leto pa v glavni družbinski hiši na Dunaju; tako smo se sedaj z verhovno prednico dogovorili. Prosim velečastite gosp. župnike, da bi morda sem ter tje k temu kaj pripomoči hoteli.

Preponižna prošnja.

„Resnično, Vam povem, kar ste storili kteremu mojih naj manjših bratov, meni ste storili.“

(Mat. XXV, 40.)

V Sarajevu se zida sirotišnica, imenovana „Marijin vstav“. Premilostivi nadškof so zidanje radi dovolili in kar naravnost zaželeli. Presvitla cesarica so varstvo prevzeli. — Vstav namérava a) odgojevati revne sirote, b) prenočevati in podučevati posle za čas, ko bodo brez službe, c) varovati male otročiče in odraslim nepodučenim dekletam dajati priliko, podučiti se v vseh za gospodinjstvo potrebnih rečéh. To vse zastonj. — Kdo bi ne spredil, kako koristen in potreben je vstav za revno in siromašno Bosno? A od kod potrebnih pripomočkov? Obračamo se do vsih, kterim plamti v sercu ljubezen do bližnjega — usmilite se ubozih bosanskih Slovanov! Vsak darček se prejme veselo in hvaležno. Gospod Bog Vam bo povernil stotero v življenju, posebno pa na dan sodbe.

Sarajevo, mesca majnika 1882.

Predniki v vstavu:

Dr. Anton Jeglič,
kanonik in vođa.

Sestra Helena Bonard,
prednica.

Jugoslovanske novice. V Zagrebu je bilo v praznik sv. Rešnjega Telesa lepo vreme. Procesija se je letos memo družih lét znatno zdaljšala; vodil jo je uzo-riti kardinal nadškof sam med častito azistencijo; spremljal jo je tudi prevzvišeni ban Ladislav Pejačević z vojaškim oddelkom in vradništvo. To leto so bili pri procesiji mestni župniki v pluvijalih s podazistencijo. Da je obhod šel v lepem redu, gre osobita zasluga g. profesorju dr. Fel. Suk-u, kteri je radovoljno sprejel to opravilo. (Potrebna naredba, pri kteri mora ravnatelj po mestih včasih tudi povedati, da naj se gledavci odkrijejo, pokleknejo itd.; kajti celó nekteri učeni in olíkani tega ne vedó.)

Ban Pejačević je za zidanje kapele v nadškofijskem semenišu podaril 100 gl.

Iz Karlovca naznanjajo v „Katol. L.“, da so

to leto prav svetično opravljali „šmarnice“, ktere se v tem mestu obhajajo že 24 lét. Pervi vzrok temu so bili čč. oo. jezuiti, ki so l. 1857 v Karlovcu obhajali sv. misijon in prigovarjali, naj se prične to lepo opravilo. Ljudstvo prihaja k njim vedno obilniše. Dvanajst gogovornikov, nekaj frančiškanov, nekaj okoličnih župnikov, katehetov in kaplanov je preslavljal Mater Božjo. Slišala se je tudi nezadovoljnost s kako pridigo in to je dobro znamenje, da je taka pridiga po milosti Božji pričela preganjati grešni mrak iz serc. Bog daj, pravi dopis, da se po zagovoru majnikove Kraljice pri nas življenje oberne na boljše, kajti v mnogem oziru je dosti trupljenega. — Želi se tudi, naj bi kdo Marijne pesmi zbral in na svitlo dal. (V takem slučaju naj se le obernejo do Slovencev; z malim trudom zamore izurjen hervaški pesnik množino prelepih marijanskih naših pesem v jugoslovensko narečje preložiti, ki jih potem tudi z našimi napevi lahko pojó, in stavimo kaj, da bodo jugovcem močno všeč. Vr.)

V Verhbosanski nadškofiji je mestni zastop odločil 500 gl. darovati za nadškofovsko semenišo.

Nektere duhovske premene. Sv. Oče Leon XIII. so kanonika stolne cerkve v Makarski, preč. g. Jož. Bezić-a, imenovali kanonika arhidijakona za verhbosanski kapitel v Sarajevu. V. č. Štef. Ikić, vodnik novincev v Sutjeski, je postal opravitelj župe v Bežlji; č. g. Marijan Miličević, dosed. opravitelj župn. v Žoniku, gre v pokoj; č. o. Dominik Franjković gre na lastno prošnjo iz Bežlje za kapl. v Vareš.

„Sestre Božje ljubezni“ so ob koncu majnika dospele v Sarajevo in že so pričele zidati hišo za blage namene: zbirati sirote in jih brezplačno zderževati, kolikor jim bo to mogoče; zraven tega skazujejo pomoč deklinam, ktere so po svojih okolišinah v veliki nevarnosti zarad spačenja in pohujšanja; tudi se daje priloznost hčeram boljših hiš, da se izučijo v tem, kar jim je za njih prihodnji stan potreba. Ta naprava je stavljena pod varstvo premilostne cesarice Elizabete in bode zraven usmiljenih Sester na prvo zadostoval naj silnišim potrebam ženske mladine. — Po prizadevanji premilg. nadpastirja je tudi za usmiljenice v sercu mesta kupljeno zemljišče in z Božjo pomočjo upajo tam skoro sozidati poslopje za polno deklinško šolo in vedriše za male otročiče.

Iz Srbije. Avstrijski poslanec na serbskem dvoru, gr. Khewenhüller, je postal civilni poglavar v Bosni. — Benjamin pl. Kallay, ki je postal deržavni finančni minister, je bil delj časa avstr.-ogerski konzul v Belem gradu.

Levičarska stranka v Srbiji je silno prederzna in rogovilska; Serbljane hujska zoper sedanjo zmerno vlado, češ, da se deržavna vera z nogami teptá, serbski vérniki preganjajo, katoličanstvo pa da zmagoslavje obhaja. (S poslednjim bi bilo pač bolje za uboge Serbjane, kot je tako.) Strosmajerja pitajo s „serbožircem“, dasiravno še nobeden ni povedal, koliko razkolnikov, da je pohrustal! „Balk. pressa“ je temu nasproti pripravljena fanatikarjem povedati število od škofa Strosmajera podpiranih Serbov. Ako gre v Beli grad katoličanom delit sv. birmo, mu to le najbolj upaljen fanatizem zamore v zlo štetí. Pa sej še nad samim serbsko razkolnim patrijarhom v Karlovcih zobé brusijo. Znano je, da ni nikjer na Jugoslovanskem tolike prenapetosti, kakor pri omenjeni serbski stranki. Bulgarija je po politiskem vstanovljenji v deželi dobila tudi katoliškega škofa, akoravno se ondod število katoličanov skor zgublja med razkolnim obćinstvom, in vender se ondí ne hujska zoper katoličanstvo. Sicer pa je vihar dobro znamenje, ker vselej po viharji se je za katoliško Cerkev prikazalo milo solčno obnebeje. Leonova enciklika o ss. Cirilu in Metodu budi

duhove, ki se dvigajo iz spanja in resnice išejo. K naglemu predramljevanju naj pomaga molitev naša, osobito bratovšina ss. Cirila in Metoda.

V Veršecu v Banatu se je 9. t. m. uderla nad mesto tako strašna ploha, da se je veliko hiš poderlo in potok Mesić je silovito narastel. Na mostu tega potoka je do 100 ljudi gledalo silovito povodenj; kar nepredvidoma se preobteženi most udere in vsi gledavci, razun kacic 15, ki so bili oteti, je utonilo. — „Bodite pripravljeni, ker ne veste ne dneva, ne ure.“

Križ bodi pozdravljen.

Kriz moje približalo

nejlvavljjen
jlvaravlj
vardrav
rdzdr
dzczd
zopoz
opipo
pidip
idodi
dobod
obžbo
ejc b ž i r i ž b o j e
j o m ž i r i r i ž m o j e
c m ž i r **K** r i ž m o j e
j o m ž i r i r i ž m o j e
e j c m ž i r i ž m o j e
o m ž m o
j o m o j
e j o j e
v e j e v
e v e v e
č e v e č
n ě e ě n
o n ě o n o
z o n o z
v z o z v
e v z v e
l e v e l
č i l e l i č
n a ě i i i ě a n
e i n a ě i i ě a n i e

Križ mojega zvelčarja.

Križ moje večno zveličanje.

Brati se začenja na sredi s čerko **K**, in se po vsaki versti na koncih stoječe besede izgovoriti dajo.

A-r.

Razgled po svetu.

Rumunsko. V občini z imenom „Riosa“ je toča vse žita na polji popolnoma pobila in ubila 4 dečke, ki so bili pod milim nebom. — Tudi otroke lahko neprevi-
doma smert zadene: varite se greha!

Tudi na Rumunskem so neki prekucuhi, ki sanjarijo o „rumunski Irredenti“, namreč o sorodnih okrajinah, ki bi jih radi drugod odtergali in z Rumunijo zedinili. V tem pomenu so raztrosili neki razglas, ki hujska k vojski zoper Avstrijo, da bi pogoltnili Banat, Sedmograško in Bukovino, ter rumunsko cesarstvo razklicali! Narodni in zemlje nenasitljivi fanatizem Laške in nekterih družih vlád povsod budi enako pohlepnost. Slepí mohamedani v Egiptu zdaj hočejo poklati ravno tujce, ki take načela povsod razširjajo. Narodni liberalni fanatikarji jezike vežejo, serca pa razcepljajo, ker keršanske ljubezni ne poznajo; zato so povsod škodljivci in sovražniki človeštva. Vsako domoljubje zakerne pod pot, ako ni zastavljeno na keršanske načela. Anglež, ako je narodni prenapetnež, bi vse rad poangležil, kamor pride na tuje, — Lah pollaščil, — Prus poprutil itd.; katoliški misijonarji pa spoštujejo narode in narodnosti in se sami

učijo njihovega jezika in kar je poštenih šeg, ter potem olikujejo narode v njihovem jeziku, po njihovih okoliščinah, išejo pa zedinjati serca vsih ljudi, ne da bi njihovi narodnosti silo delali. Tako so delali in delajo Baraga, Pirc, Tomazin v Ameriki med Indijani, Knoblehar i. dr. med Arabci in Zamurci, in so povsod priljubljeni. Posvetnjaki pa, ki išejo le gospostva, persti in potujčevanje, „ut in carne nationum gloriantur“ (da bi iz potujčevanja sami sebi vreteno napredli, slavo kovali), se tujim narodom vedno bolj pristudujejo in išejo se znebiti njih in njihovega gospostva, kakor so Amerikanci se znebili raznoterega evropejskega gospodarstva itd.

Nemško. Pruska nova cerkveno-politiška postava, po kateri je zloglasnim majnikovim postavam od l. 1873 do 1874 nekaj rogov odbitih, je dobila 31. maja cesarsko poterdjanje. Med drugim se vsled te postave vladarju daje pravica odstavljene škofe pomilostiti, in viditi se ima v kratkem, koliko je volja starega Olema te pravice poslužiti se?

Deržavni zbor se je zopet pričel in tudi Bizmark je bil pričenjoč — čverst in močen, — nič mu ni bilo znati tiste bolezni, o kateri so časniki toliko vedili povedati.

Iz Trierja se naznanja, da s prvim julijem se zopet prične redno vojaško dušno pastirstvo za katoliške vojake 16. divizije.

V Frankobrodu se bo letos od 10. do 14. kimovca obhajal občni shod nemških katoličanov.

V Grossbartlaff-u je umrl župnik Senft; med 467 duhovnjaki in misijonskimi stajami je praznih 117; — v Blatzheim-u (na Bergheimskem) pa 81letnik in zlato-
mašnik Contzen. Osirotenih duhovnjak je že 254.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

26. rožnika. Ss. Janez in Pavel mm. — 27. S. Ladislav kr. — 28. (Post.) S. Leon II, p. — 29. Ss. Peter in Pavel. — 30. Spomin sv. Pavla. — 1. mal. serpana. S. Teobald. — 2. Peta nedelja po Bink. Obiskanje Marije D.

Zahvale:

Št. 65. V zelo hudih bolečinah, ktere je moja sorodnica dolgo časa terpela v glavi, sem se zatekla k presv. Sercu Jezusovemu, k N. lj. G. presv. Serca, k sv. Jožefu, ss. Kozmu in Damijanu in sv. Deodatu. Že peti dan devetdnevnice se ji je zboljšalo, in zdaj je popolnoma zdrava. Torej bodi večna hvala presv. Sercu Jezusovemu, vedno češenje N. lj. G., sv. Jožefu, ss. Kozmu in Damijanu in sv. Deodatu!

V Ljubljani, 16. rožnika 1882.

M. G.

V molitev priporočeni:

Že od vsih Svetih vedno bolna prosi bratovske molitve za zdravje, če je Božja volja. — Oseba zaradi volitve stanú. — Brat za dušno pomoč. — Bolna oseba za srečno zadnjo uro. — Mladeneč, ki je že pred 6 leti izveršil šole, pa nevarno boleha, je goreče priporočen, da bi ozdravljen zamogel s svojim delovanjem Cerkvi, deželi in državi koristiti. Ako se ozdravi, bode zahvalo razglasil.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovich, iz XXII. pogl.)

26. rožnika. *Lenuh je kakor z volovjekom ometan; sleherni, ki se ga dotakne, si roke otresa.* (Lenuh je poln

naj gerši nečednosti; vsak se ga želi znebiti, ker lenoba ga dela za vsako opravilo nepripravnega.)

27. *Razuzdan sin je očetu v sramoto. in hči v škodo.* (Razuzdana hči ne dela samo sramote staršem, ampak tudi škodo s svojim lišpanjem.)

28. *Kdor norca uči, je kakor on, ki čepine skléma.* (To je: Kdor uči hudobneža, katerega je hudobija v bedaka spremenila, ima silo hudo in nevhvaležno opravilo: kakor težko je iz čepin celo posodo sestaviti, tako težko je tacega spačenega človeka podučiti in popraviti. Pač rezen je ta nauk sv. Duha za prostomišljake, ki svoje smote in napake iščejo le lepšati in izgovarjati, ne pa da bi jih spoznali in se popravili.)

29. *Za mertvim le malo jokaj; zakaj on počiva: ali prehudobno življenje prehudobnega neumneža je hujši, kakor smert.* (Stan hudobneža, na duši mertvega, je bolj žalosten kakor njegova telesna smert.)

30. *Pesek in sol in gruča železa se ložej prenaša, kakor nespameten, aboten in hudoben človek.*

1. mal. serp. *Kdor kamen med ptiče verže, jih razpodi: tako tudi prijaznost razdere, kdor prijatla zasramuje.*

2. *Kdo mi bo djal stražo pred usta, in na ustnice mi terden pečat, da z njimi ne padem, in da me ne pogubi moj jezik?*

Naznanilo.

Zastran vpisovanja in družih opravil bratovšine Naše ljube Gospé presv. Serca je potrebno vediti, da njen vodnik so vsakratni stolni župnik, tedaj zdaj preč. gosp. kanonik Anton Urbas, ki imajo toraj vse zadevne pravice, in ki so si po odhodu preč. gosp. Jan. Porenta izvolili za tajnika novega stolnega kaplana č. g. Matija Kolar-ja. Tedaj se je v bratovskih zadevah obrniti do preč. g. stolnega župnika A. Urbasa, ali do njihovega domestovavca g. M. Kolar-ja. Bratovšina s svojimi molitvami prav veliko dobrega stori, naj se toraj goreče razširja!

Listek za raznoterosti.

Posvečevanje novomašnikov bode 20., 22. in 23. mal. serpana. Kakor je znano, ne bo letos iz 4. leta nobenega novomašnika, ampak le šesteri, že omenjeni prezbiterji iz 3. leta.

Trojna božja pot s ss. stopnjicami na Kranjskem od Ant. Zlogarja. Na to lepo delce naj opomnimo zdaj, ko je čas božjih potov. Dobiva se v katoliški bukvarni. Cena 30 kr.; v polplatnu z zlat. obrez. 50 kr., v platnu 60 kr. Ako se jih večí število vzame, se cena zniža.

Novomeški prečastiti gospodje kanoniki so svojega novega prošta milgosp. Petra Urha priserčno pozdravili in mu čestitali v posebno priljudnem pisanji, ktero dela čast ravno tako p. n. gospodu predstojniku, kakor čestitavcem samim.

Iz Vipave naznanjajo, da je v četrtek, 22. t. m., zjutraj umerl ondotni preč. g. dekan Juri Grabrijan, častni kanonik, vitez Franc-Jozefovega reda itd., rojen v Adlešičah 22. sušca 1800, posvečen 27. vel. serp. 1825. Pokop bo v soboto. Več prihodnjič. R. I. P.

Na Španjskem se pripravljajo 300letnico slovesno obhajati, odkar je sv. Terezija umerla (4. vinot. 1582). Od sv. Očeta so že dovoljeni veliki odpustki za tiste, ki se bodo vdeležili slovesnost od 15. do 31. vinotoka.

Vincenške družbe se po 69 škofijah ameriškanskih zedinjenih držav vedno bolj razširjajo in skazujejo ve-

liko delavnost. Sedaj je že 249 zborov, ki štejejo čez 6000 djanskih udov, kateri obiskujejo 15.000 ubožnih družin na leto in razdelé čez 250.000 gl. milošnje.

Dobro zdravilo. Dandanes, ko se vérske vaje na viših šolah zanemarjajo, se na taistih odpirajo mnogotere pota v žalost celih družin in v pogubo posameznih oseb. Med take se šteje tudi brezbožni dvoboj. Veliko zadovoljnost med občinstvom je pred nekaj časom zbudil neki oče v Berlinu, ko se je njegov sin hotel s tovaršem v dvoboju rovat. Neko jutro zgodaj pride star gospod v Wilmersdorf po žandarja in mu pové, kaj se snuje v logu. Precej se napravita na pot in zadela sta na večí roj mladih ljudi, ki delajo priprave za brezbožni dvoboj. Stari gospod urno puhne iz voza, hiti proti enemu mladenčev, ga zgrabi za vratni rob in mu začne s svojo batino tako pošteno hlače in suknjo meriti, kakor se spodobi napihnjenemu gizdalinu. Več pričujočih bruhne nad starega gospoda, da bi bilo skor že nevarno zanj, — v tistem trenutku pa zadirja vmés žandár in gospoda v varstvo vzame. Ošeškani dvoboječ pa je moral k očetu v voz sesti in se z njim domú verniti. Poročevalec pravi: Tako število batin bi bilo res dobrozasluženo in ob enem koristno zdravilo za take mlade prismode.

Nove šege kužnost se je boje pokazala v Rumuniji. Napadenega začne hudo glava boleti, kmali se zmeša in v 4—5 urah nastopi smert.

Kaj je velikodušno? V Woodstocku, Maryland, v Ameriki je nedavno mladenecu Francetu Barnum-u umerl bogat stric, meščan v Baltimoru, in zapustil je temu mladenecu 50.000 dolarjev (čez 100.000 gl.), od česar bi bilo samo 5000 odšteti. Bil je pa zraven pristavek, da dedič mora kar precej zapustiti družbo Jezusovo in sploh, da ne smé postati duhoven. — Morebiti marsikteri bi bil pri teh okoliščinah redovniško obleko na kol obesil: Barnum pa ne trenutek ni premišljeval; odbil je dedišino, ter storil po izgledu kupca v evangeliju, ki vse dá, da si skrivni biser v posest dobi.

Ko sem to prečital, mi je prišel na misel nesrečni Garibaldi, ki je te dni s smertjo utihnil. Kdor je spremljal dogodbe, vé, v čem je utihnil in v kakošni razméri se ti dogodbi naskrižujete. Blagor mu, komur strasti niso logike zadušile.

Kakošne góspice se odgojajo brez vere? V Ameriki ste une dni dve deklini, 15- do 16letni, staršem ukradli denar za popotnino in pobegnili v veliko mesto Čikago. Vsaka le-tih je doma pustila pismo z naznanilom, da pisavka se je že naveličala vednega grajanja in svarjenja v domači hiši, kajti ona da se rada pogosto spreha in domače opravila jo malo veselé. — Poročevalec ameriškanski pristavlja: To je zopet opomin za starše, da naj si otroke dajejo izrepati po keršanskih načelih. Sama graja in svarjenje ne pomaga nič... Tedaj, brez keršanskega nauka se izreajo góspice, ki so že v 15. in 16. letu „flenče“ in tatice.

Ena za sméh. V Novem Jorku, če je res, se je to-le pripetilo: Pred nekterimi dnevi sta dva opita klavca hotla pokazati, da tudi kaj znata. Zraven klavnice je prelepo vravnana lekarna (apoteka), ktere zadnja stena je vsa pokrita z velikimi zerkali (špegli). Ravno je bila ovčja čeda na potu v klavnico; zagrabi pa eden klavcev ovna vodnika in ga buti v lekarno. Kar precej se vsa čeda zasučé in meketaje germí v lekarno, še predno so ovčarji premogli ubraniti. Ko bi trenil, je bilo ne mara 150 ovác v apoteki. Zdaj pa več ovnov zagleda sebi nasproti celo čedo ovác (v ogledalu), in prične se komedija. „Pumf, pumf!“ v minuti časa so bile v šibrah vse zerkala, katerih vsako je stalo čez 100 dolarjev. Pa to še ni bilo vse. Gonjači skušajo ovna zvončarja vjeti, da bi zopet ovce dobili iz lekarne. Oven pa voha njihov

namen, se prederzno zažene ter skoči skoz okno na cesto. To je bil „signal“ za vso čedo. Kacih 10 minut ni bilo viditi družega kakor ovce skoz okno puhajoče na cesto. Pri tem pa so neprenehoma žvenketale steklenke, kozarci in piskarci, ki so bili na oknu izpostavljeni. Verh tega se je kacih 80 ovc hudo poškodvalo, toraj nova škoda. Poročevalec pravi, da pijana klavca sta bila zaperta. Nam se pa tem ovcam podobni zdijo tisti, ki dirjajo po poti greha v pogubljenje z izgovorom: „Sej tudi drugi tako!“

Na praznik sv. Alojzija se od šolske strani nima toliko ozira, kakor zahteva ta lepa prilika. V Šenklašču je bila podoba sv. Alojzija v stranski kapeli prelepo okinčana. Pripravnica in deška vadnica ste imele svete maše v Šenklašču, ženska pripravnica pa v Križankah, in mestne šole pri sv. Jakopu. Gimnazija?... Če je Alojzijevo pobožnost kaj dosti mladine opravljalo, nam ni znano, razun v nunskih šolah, kjer je bilo precej vdeleževanja. Pa prelepa šestnedeljnica se tudi še lahko zdaj prične in doverši v 6 nedeljah.

Dobrotni darovi.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz Stare Loke po preč. g. dekanu M. Kožuhu 16 gl. 26 kr. — Pri preč. g. kan. A. Zamejcu oddano: Mina Hauptman 1 gl., Magdalena Hauptman 1 gl., Neža Košir 1 gl., Reza Cuznar 1 gl., Dobrota 1 gl., Janez Kajžar 1 gl., Lenka Kajžar 1 gl., prečast. g. M. Jeriha 10 gl., Mica Lubšič 1 gl. 24 kr., Marjeta Vandrovec za monštranico 150 gld., č. g. Tomaž Potočnik 10 gld. — Ms. M. P. 5 gld. — Č. g. Anton Keržič 5 gld. — Neimenovana 1 gld.

Za hišo katoliških rokodelskih pomočnikov v Ljubljani: Več rokodelcev 2 gld. s pristavkom: „Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!“

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Borovnice 32 gl. — Iz Osilnice po č. g. M. Videmšku 1 gl. 12 kr. — S Tujnic 18 gl. 58 kr. — Od Sv. Magdalene nad Idrijo 11 gl. 50 kr. — S Poljan nad Loko za to in lansko leto 30 gl. — Iz Zagorja ob Savi 15 gl. — Iz Prečine po č. g. M. Lavtižarji 2 gl. 16 kr.

Za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu: Preč. g. kan. dr. A. Čebašek 20 gl.

Za afrikanski misijon: Po č. g. Šarabonu neimen. 1 gld.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Ms. M. P. 5 gl.

Za naj potrebniši misijone: Po preč. g. mestnem župniku J. Rozmanu 10 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. J. K. 7 gl. — Po Mariji Trobičevi iz Amerike 10 gl. za Trobičeve in Šebatove bratovske ude. — Pri preč. g. kan. A. Zamejcu oddano: Č. g. A. Keržič 15 gl., č. g. Martin Molek 4 gl. 40 kr., Antonija Miklavc 1 gl., č. g. Fr. Perpan 5 gl., č. g. Alojzij Kumar 10 gl., č. g. Fr. Tavčar 4 gl. 55 kr., č. g. J. Volčič 10 gl., Ana Merzlikar 1 gl. 36 kr., č. g. J. Košmelj 11 gl., č. g. Tomaž Potočnik 2 gl. 50 kr. — Al. Soklič 50 kr. — Po čast. gosp. Antonu Keržiču 10 gld.

Za dobre namene: Č. g. A. Mandelc 1 v. ces. cekin. — Nekteri gg. bogoslovci 2 gl. 42 kr. (morebiti za poškodovane po toči).

Za študentovsko kuhinjo: Neki č. g. dobitnik 5 gl. — Marija Trobec iz Amerike 2 gl. 30 kr. — Neimenovan bukvar 1 vel. tol. = 2 gl. — J. Z. R. zopet 7 gl. — Ms. M. P. 5 gl.

Naznanilo. V ponedeljek, 26. t. m., bode ob 7 $\frac{1}{2}$ sv. maša pri oltarji Naše ljube Gospé presv. Serca za vse dobitnike in dobitnice potrebnih dijakov, da bi jim dobitljivi Bog na prošnje Marije Device vse njih naj serčniši želje uslišal in jih rešil težav, katerih naj bolj želé rešeni biti, in kakor privilegirana bode tudi njihovim mertvim, pa ranjnim dobitnikom v posebno tolažilo. Vsi šolci, ki dobitro vživajo, imajo k sv. maši priti in v omenjeni namen moliti.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. R. F.: Hvaležno prejeli, kar ne smemo povedati. Deus retribuat! — G. H.: Bomo vidili, kaj se bode dalo narediti. Hvala in pozdrav! — Mar. Trob. v Vab.: Menjica dala 15 gl. 80 kr., za omenjene bukve gre 1 gl. 50 kr., vse drugo opravljeno po naročilu; tedaj ostalo za blagi namen dijaške kuh. 2 gl. 30 kr. Bog plačaj! Vsi pozdravljeni! — J. Z. R.: Zgodilo se bo.

Vabilo k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za drugo polovico leta 1882.

Pratika kaže, da prva polovica leta 1882 h koncu gre. Prosimo toraj vse čast. naročnike, kateri imajo naročeno „Danico“ samo za pol leta, naj blagovolijo brez pomude naročnino obnoviti, da se jim tudi list nepretergoma pošilja še nadalje. Serčna hvala vsim preblagim dopisovateljem, naročnikom in vsakterim prijateljem našega lista, ki vošimo, naj bi si ga tudi mnogi naročili, kakor ga mnogi radi čitajo, in enako, da bi gorečniki za resnico tudi pridno dopisovali.

„Zgodnja Danica“ stane:

Za pol leta po pošti 2 gld. 40 kr. — v tiskarni prejemanja 2 gld.

„četert „ „ „ 1 „ 30 „ — „ „ „ 1 „

Naročnina naj se po naj cenejši poti poštних nakaznic pošilja, pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani“.

Vredništvo in založništvo.